

GWEN HUNTER

uinu vaikselt

Ta otsib endale täiuslikku tütart...
igas väikeses tüdrukus, kelle ta endaga viib

Proloog

Mees märkas oma tähist, piksetabamuse saanud puud, mille lahtine koor paljastas kahvatu kuivanud tüve, ja keeras auto vasakule vähesõidetud kolmandajärgulisele teele. Sillutis oli auklik ja pragunenud ning vana Volvo vappus, kui parempoolne esiratas tabas eriti sügavat auku. Tüdruk, kes ei olnud tema tütar, nihkus veidi kõrvalistmel. Tüdruku pea mütsatas vastu akent ja kaldus siis mehe poole.

Mees haaras temast ühe käega ja sättis ta tagasi istmele. Tüdruku kõrvarõngad tilisesid vaikselt CD-mängijast kostva muusika taustal. Viiulid mängisid Mozarti sonaadi südantlõhestavat meeloodiat.

Hoo maha võtnud, heitis ta musta sametpleedi taas tüdrukule peale ja patsutas talle õlale. Ei mingit reaktsiooni. Ega mees seda oodanudki. Tüdruk oli olnud juba peaaegu tund aega surnud.

Siin ei olnud tänavavalgustust, tee kadus pimedusse. Üks metskits seisis teeserval kuivanud heinal ja vaatas auto poole. Loom ei kartnud, üksnes ta lõug liikus koredat sööta mäludes. „Kas

UINU VAIKSELT

nägid metskitse?” küsis mees tüdrukult. “Sulle meeldivad kitsed.” Laps ei öelnud midagi. Taas patsutas mees tüdruku õlale.

Otse ees ilmus nähtavale vana kalmistu. Katkine pronkshobune, turjal põhjaosariiklasest sõdur, heitis imeliku varju. Hobuse nina oli purunenud, kui vandaalid kuju 1998. aastal maha tõmbasid. Monumendi parandamise kulud olid suuremad, kui kohalik ajalooselts oleks suutnud kokku koguda, ja seega jäi hobusele, kes küll tagasi oma kohale pandi ja alusele kinnitati, alles vaid pool nägu. Mees teadis seda kõike ja palju muudki – ta oli tegeleenud selle sugupuu ja kalmistu uurimisega, see oli tüütu ja väsitav. „Uurimistöö on kõige tähtsam, eks ju, kullake?”

Laps oli endiselt vait. Kui mees kalmistul pidurdas, libises tüdruk istmelt maha, loiult põrandale kõverasse. „Vabanda, kullake, kuid nüüd oleme kohal.”

Jätnud tütarlapse autosse ja mootori käima, võttis ta taskulambi ja kõndis kuju juurest päripäeva ümber kalmistu, kuni jõudis hobuse juurde tagasi. New Yorgi filharmoonikud mängisid ikka veel Mozartit, kui ta sammus sealt umbes kolm meetrit eemal asuva perekonnaplatsini. Siia oli maetud Shirley perekonna kuus põlvkonda, mitmel hauakivil oli konföderatsiooni märk. Teised olid olnud Esimese ja Teise maailmasõja kangelased. Mees ja naine olid maetud kõrvuti, kuigi surnud kahekümneaastase vahega 19. sajandi lõpus. Mees oli Caesar Olympus Shirley ja naine Susan Chadwick Shirley. Viis last olid surnud ja maetud ühe nädala jooksul. Gripp? Koolera? Streptokokk? Mingeid dokumente selle kohta ei olnud.

Tüdrukule oleksid Shirleyde lapsed meeldinud. Mees oli näinud perest vana dagerrotüüpi. Nad näisid kenade inimestena.

Tagasi Volvo juurde tulnud, vahetas ta plaati, pani peale Vivaldi, avas pakiruumi ja võttis sealt labida, teise taskulambi ja

neli väikest poleeritud messingkujukest. Valguses kuldsena näivad kujukesed olid kõik kreeka stiilis rüüdes, käed üles tõstetud, sõrmeotsad koos, nii et käsivartest moodustus ring, just nagu oleksid nad hoidnud käes maakera. Igal kujul olid puusal mingid tööriistad, peenelt vormitud messingriistad. Mees pistis piibli kaenla alla ja võttis väikese roosa karbikese käepidemest. Selle toidukarbi oli ta ostnud eBayst. Tüdrukul oli selle üle hea meel olnud.

Vivaldi rütm kiirenes. Mees valis välja koha Shirley laste jalutis, asetas matusetarbed maha ja lükkas labidatera maasse. Esitulede valguses heitis labidas pika lainja varju üle haudade, just nagu otsiks kivide vahel kohta, kuhu ööpimeduses varjuda. Keharaskus abiks, surus ta jalaga labidale, kaevas hauda. Minutid läksid, muusika valjenes ja vaibus siis. Labidas hakkas liikuma muusika rütmis. Ühte peopessa tekkis väike vesivill. Ta töötas nagu talupoeg – higi voolas, ebatavalises kuumuses mööda külgi alla niri-sedes. Ta kaevas augu piisavalt sügava, et hoida raipesööjad eemal. Piisavalt sügava, et hoida tüdrukut ohu eest. Temast ei olnud saanud talle tütart, kuid ta oli püüdnud. Ta väärís viisakat rahu-paika ja kedagi, kes teda leinaks.

Kui haud oli paraja sügavusega, viskas ta labida kõrvale ja läks tagasi auto juurde. Ta heitis seljast särgi ja pesi end niiske lapiga, mille oli suletavas kilekotis kaasa toonud. Seejärel võttis ta riidepuult puhta särgi ja sirutas käed tugevalt targeldatud käistesse, sidus ette lipsu ja pani ülikonna selga. Musta matuseülikonna.

Korralikult riides, tõmbas ta sametpleedi ettevaatlikult tüdrukule ümber. Tõstis kalli puntra auto põrandalt, must sametpleed tüdruku ümber, ja viis ta kitsa augu juurde. Ta asetas lapse õrnalt murule ja nihutas siis väikesesse hauda, mida valgustasid auto

UINU VAIKSELT

esituled. Vivaldi kõlas nüüd vaikselt, muusika kandus läbi autoakende öösse. Kauguses laulis öösorr.

Viimast korda katsus ta tüdruku pulssi, pannes kaks sõrme ta randmele. Lihtsalt, et kindel olla. Tüdruk poleks pidanud enam elavate kirjas olema, kuid alati võis ette tulla ettenägematuid probleeme. Ei midagi. Mitte kui midagi. Kallutades end haua kohale, surus ta sõrmed vastu tüdruku külma kaela ja vaatas teda seal hauas. Ta oli nii ilus. Mees oli lootnud, et sellest tüdrukust saab see üks ja ainus.

Ülima hoolega kummardus ta haua kohale ja tõmbas sametpleedi ettevaatlikult tüdruku ümbert. Pleed libises üle ta keha, käsivarte õnaruste, jalgade.

Püsti tõustes jäi mehe keha ebaloomuliku nurga alla, selg nõksatas piinava värina käes. Ta keha vappus. *Seda oli teinud tüdruk.* See väike tüdruk. Kuidas ta võis talle haiget teha? Vihaselt hoidis ta valu pärast hinge kinni, urahtas hingata püüdes ja kirus mõttes tüdrukut. *Väike inimrämps!* Minutid venisid, kramp andis järele. Ta ajas selja sirgu. Värin läks korraks hullemaks ja hajus siis.

Mees proovis veel painutada ja pingutada. Rahulolevana kummardus ta taas haua kohale ja katsus viimast korda pulssi. Möödus kaks minutit. Ei midagi. Pulssi ei olnud. Hetk tagasi kogetud viha haihtus.

Tüdruk oli läinud. Mehe kurku pitsitas nuuksatus. See poleks pidanud niimoodi lõppema. Tüdruk oleks pidanud olema see õige.

Voltinud sametpleedi kokku, viskas ta selle kõrvale, avas lapse toidukarbi ja võttis sellest välja baleriinikleidis blondi nuku. Ta aetas nuku tüdruku käsivarre alla, silus õrnalt nuku pikki juukseid, siis katsus veel kord nuku roosa baleriinikleidi vöökohal olevat sõlmkaunistust. Tema tütre puusa juures... Ei, mitte tema

tütar. *Tüdruk*. Mis ta nimi oli? Sel polnudki tähtsust. Tüdruk oli läbi kukkunud. Tema puusa kõrvale seadis mees flöödi. Tüdruk oli flöödimängu oma viimastel elukuudel unustanud. Tema andetus kurvastas neid mõlemaid. Kuid nüüd oli tütarlaps vaba. Teispool hauda tuli ta anne tagasi. Tüdruk kohtaks seal tema tütart, ütleks talle, et isa püüab nii väga, et isa armastab teda.

Vivaldi kõlav meloodia helises öös nagu lubadus. Tüdruk oli armastanud Vivaldit. Või oli see too teine? Hetkeks tekkis ja kasvatas segadus, kuid ta tõrjus selle tunde eemale. Tähtsust oli vaid sellel, et see ei olnud tema tütar. Ta pidi seda meeles pidama. Vaid see oli tähtis.

Tüdruku trikoole, mille kahvatulilla ja roosa värvus näis kuuvalguses hallina, südame kohale pani mees kokkuvolditud paksu paberi. Selle olid nad nii kaua aega tagasi koos valmistanud. Luuletus, mis oli inspireeritud sellest tütarlapsest, läheb koos temaga paradiisi. See on tema tütrele mõeldud kingitus, mille ta üle annab, kui nad kohtuvad. Mees kontrollis tüdruku sukkpükse, sättis roosat baleriiniseelikut ning sidus uuesti ühe varvaskinga paelad, kasutades sõlme, mida ta eelistas. Lein süvenes, kui ta paelu sõlmis. See oli alati nii raske.

Ta sättis tüdruku käed rinnale risti. Ihu oli külm, kuid veel painduv ja paistis elusana. Lapse seotud käed olid paigast liikunud, kui mees ta mulla peale tõstis. Nüüd tõmbas ta peene köie mõlemast otsast, et keerukas sõlm kinni pingutada.

Graveeritud hõbesõrmus oli sõrmes teistpidi nihkunud. Sõrmus oli lapse peene sõrme jaoks liiga suur ning mees keeras selle otseks. See oli kummaline. Sõrmus oli olnud paras, kui ta selle ostnud oli. Mees oli selles kindel.